

אשכולות פואטיקה

כתב העת

גיליון 4 ספטמבר 2022 | תשרי התשפ"ג

אשכולות
פואטיקה

שירה עברית לעם

שנה טובה ומבורכת

אנו מביאים בפניכם את גיליון ראש השנה של כתב העת של 'אשכולות פואטיקה' ובו יצירות מובחרות של משוררים ומשוררות בנושא בית.

בכל תחילת שנה, בתקופת החגים, אנחנו מתכנסים אל עצמנו, אל הבית ואל המשפחה הגשמיים, המטפוריים, הרוחניים ואלה שאנו כמהים אליהם. זו הזדמנות להתבונן ולתת מקום לאנשים והמקומות הקרובים אלינו ביותר, אלה שאיתם צמחנו, אשר הולכים איתנו לאורך כל הדרך ואשר עצבו את מי שאנחנו.

לשמחתנו הרבה הקול קורא שהוצאנו נגע ברבים ורבות מכם וקיבלנו מאות יצירות של משוררים ומשוררות ולכולם רצינו לתת בית בגיליונות של אשכולות פואטיקה. לאור זאת, החלטנו להוציא השנה שלושה גליונות, אשר יפורסמו בתקופת החגים, תחת בית א, בית ב ובית ג.

לפניכם הגיליון הראשון. הגליונות השני והשלישי בנושא 'בית' יצאו בערב יום הכיפורים ובערב סוכות. ניקוד השירים באחריות המשוררים.

גיליון זה, כקודמיו, רואה אור באתר 'אשכולות פואטיקה' - בית לשירה עברית וליצירה'. עוד באשכולות פואטיקה, מפגשים חודשיים לשיח על מגוון נושאי כתיבה ולהקראת שירה, תערוכות, הרצאות, סדנאות ומופעי שירה לקהל הרחב בספריות, בתי תרבות, ברים מקומיים ועוד. ל"אשכולות פואטיקה" הוצאה לאור המציעה הדרכה, עריכה ופרסום של ספרי שירה.

תודה רבה לחברי מערכת 'אשכולות פואטיקה' - כתב העת: נופר בר, יורם רומם, דוד לידר, תמרה אור, אתי אדווה צדוק, נילי קלינגר ושי מדמון

קריאה נעימה,

שלכם,

שוקי גוטמן,

משורר, יזם תרבות ומו"ל, עורך ומייסד 'אשכולות פואטיקה'

[/https://eshkolot-poetica.co.il](https://eshkolot-poetica.co.il)

משתתפי כתב העת:

בת חן שניידר	מיכל בינהיים	טלי ורסנו אייסמן
בן אייזנשטיין	מיכל בנק כהן	טלי ציטרון
אריק וידר	מיכל ברקהים	טלי שני
בלפור חקק	מיכל גולני	יהודית סולומון
אמירה לידר	מיכל זק	יואב איתמר
אסתי קושמרו אברהם	מיקי אלטמן	יובל מעוז
אפי הלפרין	מיכל שחר	יורם סלבסט
אריאלה בן דב	חן קפלן	יורם יגאל
אליטל ריכטר	הדס לאור אשור	יעל רן
איריס שפירא ילון	הרצל חקק	יעל שחר שריד
איריס בשירי	חגית בת אליעזר	יעל בלקינד ערן
איה בת אורין	ורד יהודה	ישי ויסמן
אהוד נוה	דרור שקולניק	כרמית כהן
אולג קייסרמן	דפנה ברבר	לאה ברגר
אורית כהן	דניאל אשל	ליאת אור סמל
אורנה הוכרמן	דנה שניצר משיח	ליהי לביא
ירון קנר	גאולה שינה	לירית אבן גזית
	גל ליבר	מוטי סיבוני
	דינה דלבר	מידד יניב
	דליס	

ארום / טלי ורסנו אייסמן

כְּשֶׁאֶת מְאַרְחַת, אֶת לֹקַחַת בְּחֻשְׁבוֹן
אֶת הַעֲבָדָה שֶׁהַבֵּית יִתְרוֹקֵן, שִׁישָׁאֵר לְכִלּוֹה,
שֶׁתִּדְרָשִׁי
לְעֵמֶד וּלְנִקּוֹת הַרְבֵּה אַחֲרֵי שְׁכֵלִים יַעֲזְבוּ.
אוּלֵי אֶפְלוּ תִשְׁבֵּר כּוֹס בְּדֶרֶךְ, וְאֶת תְּרִימֵי
בְּחֻרְדָּה זְכוּכִית אַחַר זְכוּכִית עַד שֶׁתִּרְגִּישִׁי
בְּטוּחָה לְלֶכֶת
יְחַפֶּה.
אוֹתוֹ דָּבַר עִם רְגֵשׁ.

בית / טלי ציטרון

כל כף רציתי בית
עם קירות להשען
וקרקע יציבה להתקבע
חלונות עטופים בוילונות משבצים
באדם ובלבן
שאור העולם יבצבץ מהם
עם גג רעפים אדם שיבחינו בו מהרקיע
ובקצהו ארבת עשן
שדרכה אפזר את עפר כאבי
ודלת שתפתח ותסגר כל אימת שאחפץ
ושלט של משפחה טבוע בה
כל כף רציתי בית

כל כף רציתי בית
שהפוסעים בשדירה הסמוכה יבחינו
בהיותו הדבר שכל כף יחלתי ואחלתי
בצחוק מתגלגל בתוכו
בשיח כבוד מהדהד
בנהר של הכלה
בחם בוקע מתוכו
כל כף רציתי בית

טפְטופים / טלי שני

אכל של בית, מציאות מעננת
רמזים לטפְטוף של שגרה מנחמת
לא מקריזים הפוגה וגם לא נלחמים
מצליחים להרחיק את הסופה שבפנים

שלחן ערוך, מתכנסים
שבת חרפית, מתקרבים
הפסקת אש בצלחת
ניחוחות של ביחד
בפנים טפְטופים
טפְטופים

שבת גשומה
נשארים בבית
ריח בצל מטגן
משכך כעסים
כל אחד בשלו
וכלנו ביחד
התנור מחמם
קדרת יחסים

שירות פליטים
יבשת מפתעת
מרק מבעבע
כבישים ריקים
ילדה בוכה
חושבת על אבא
מסדרים צלחות
עוד רגע אוכלים

חלה מתוקה
בשקט מנחת
הגיע הזמן
לכבות מסכים
תמונת משפחה
אירופה רותחת
אדי התבשיל
עננים לבנים

בית ילדותי שלי / יהודית סולומון

ורק הקירות – עדים אלמים
שפעם היה כאן לגמרי אחרת, חי-אלהים...
ורק אני בכסילותי עוד תוהה
פיצד בגד הבית ולא משה...
פיצד נאות לקבל ולחבוק דירים אחרים
וגם להם להשבע אמונים
גם בהם לטעת בטחון ולהציע עצמו
כבית בלעדי שאין בלתו...
ובו בזמן לשמר במרתפיו
בעלית הגג או במדרגות פרזדוריו
את רחשי לבי ודמעות פרידת
את חיי שזרמו בו בשחר ילדותי
את ניחוחות תבשיליה של אמי
ואת צלילי הפסנתר שנדם בלבבי...

...והוא עדין ממשיך לחיות –
בית ילדותי שלי, שעזבתי לאנחות.
אנשים זרים פוסעים בין חדריו,
מי שלא הכירני גם בו עכשו,
מתעוררים בו לשגרת יומיום רגילה,
ללא צל זכרון או בדל מחשבה –
על חיי שלי אשר נבטו בין הכתלים,
על ילדותי במרפסת מבושמת פרחים,
על פחדי בלילות
מסוייטי אגדות,
על מלים שנאמרו
וגם על אלו שנבלמו –
כמו ירד הכל לתהום נשיה
התחלפו דירים אך המעטפת נותרה
חיים אחרים נחיים בה עתה
הבית ברא עצמו שוב למשפחה חדשה...
ריח לא נותר, מראות התפוגגו
צלילי קול נדמו
ועקבות נמחקו

ארעי/ יואב איתמר

בית
לא נבנה
מלבנים ועץ.
לבית אין מקום
אחד קבוע ומגדר
לא תשלט בו על החם.
קירותיו עשויים בשר
הוא יכול לנוע בלי הרף
לתפס צד של מטה.
לפעמים הוא בגדל
אגרוף, לפעמים הוא
אפלו אתה.

צמרמורת/ יובל מעוז

בואי נאגר שמש
שתהיה לחורפים הבאים
את כל החם הכבד עלינו עכשו
נוריד לרגלים
ומשם לאדמה
נסמן עגול עם גיר.

וכשהיה קר
(ואני יודעת שאת אוהבת שקר
אבל כשהיה קר- ממש)
אחרי ימים של עננים
שלא רואים
נצעד יד-ב-יד
אל מחסן החמה הפרטי.

בֵּית / יורם סלבסט

גדלתי איטי ומטלטל,
גדלתי כף רגל גולה שהרחיקה,
האיש שהנני הסכין לעולם משתנה,
לשקיעה משוטטת שותתת כמהה,
עמדתי לצפות בין צל גורד ורחש אדוות,
משתזקק שב ונע לקראת סדש וגואל
ועוד עשוי להיות;

בית נווה בו אישה לאהב,
אד לה ניחוח חודר זרם דם,
בנות לחבק וכלב נוכח עיקש,
מבקש מעדן יתנגן בחיכוך; ואת,

בית ילדותי הרחיק, נדד וכלה
לי רחם נפתח בו עם צל מחמה,
פרדס, נדנדה ומגרש משחקים;
כעת צמחה בו טירה,
זרות מאימות בה פנים בחלון,
צרות מהביט ועורות מלראות
ילד קט וחולף, אוֹבד ואינו.

חשתי לזעזוק מפני הגריעה
דרך חיה מדממת.
כשילתי לנבח ככלב כמה,
געגעו עיו מן המעי למלונה,
מתאווה למקווה מתק מים זכים בו;
בוֹדד הוא נמלט מלב רחם חלום,
מאתר גזע עץ להשתין,
צד לנפשו מסתור רחמים.

ביתי / יורם יגאל

ביתי
אָסד וַיְחִידִי הוּא
שְׁלִי בְלִבְד
לֹא הַקִּירוֹת מְגִדִירִים
לֹא הַשְּׁטַח קוֹבֵעַ
זֶהוּ בֵּיתִי
רַק תְּחוּשָׁתִי הַפְּנִימִית
אֶת בֵּיתִי
מְגִדֶּנָּה
לְתִמִּיד

ביתו / יעל רן

נכנסו אל ביתו.
בסלון
נצבה
ארונית מעץ מלא,
ובתוכה
המוני תקליטורים.
לצדה,
ארונית נוספת,
עתיקה,
עם ספרים.

אחר כך,
נגשנו אל חדר הילדים.
זוג מטות קומותיים,
נצבו אחת במקביל לשניה.
שום הד צחוק,
לא נשמע.

היו שם ציורים של דמיות
והקירות היו צבועים
בגוני פסטל עדינים.
משחקים בערמה,
קמו עדין מחכים.

אחר כך בלי השניה,
חלפתי אחריו לחדר השנה.
תמונה בשחר לבן,
מעל למטה היתה תלויה.

הנחתי שזה הם,
אז שאלתי,
והוא מיד ענה.

והיתה שם עוד תמונה,
אולי כרמז לתקוה,
של ונוס
אלת האהבה.

אחר כך,
בחזרתנו לסלון.
הגופים דברו,
את שתיקת השפתיים הגדולה.

ורק העבר לטש עינים
במזרא גדול
מבעד לזוגית הזכרון.

בית / יעל-שחר שריד

אדם קונה סלל ריק
מקף בקירות
המגדירות מרחב פיזי
שנקרא: בית.
אבל הבית,
הוא מרחב הלב.
בסיס שגור.

אַנְחֵנוּ קִדְמוֹנִים. / יעל בלקינד ערן

כמה אָרְךָ הִיָּה הַיּוֹם הַזֶּה
חגוּ בֹּ רֹחַ וְשָׂרֵב וּמְפֹלֵת שְׁלֵגִים
בְּלֹא חֶק אוֹ סֶדֶר
רק שְׁלוּלִיּוֹת זְעִירוֹת שֶׁל מַיִם נוֹתְרוּ, מְעִידוֹת עַל
מָה שֶׁרַק בְּקִשִׁי נֶעְצָר
אַנְגָּב אוֹתָן אֶל מַחוּץ לְחַיֵּינוּ

-
הַמְעַרָה שְׁלֵנוּ חֲשׂוּכָה וַיִּבְשָׁה עֵקֶשׁוּ
וְאֵי אֶפְשֶׁר לְרֹאוֹת אֶת הָאוֹר הַחֲזֵק שֶׁתִּכְרָף.
שֶׁתִּכְרָף יִשְׂרָף אוֹתָנוּ.

כָּל הַיּוֹם אֲנִי מְלַקְטֵת לָךְ סִימָנִים
בְּסוּפוֹ, אוֹמֵר לָךְ
תְּבִיט בְּדָבָר הַזֶּה
אוֹמֵר לָךְ שְׁנוּיִי מְזַג אֲוִיר
אוֹמֵר לָךְ מֵעֵבֶר לְהַרִים הַגְּבוּהִים; סְדָקִים
אוֹמֵר לָךְ תִּשְׁמַע

-
הֵאֵם אַתָּה שׁוֹמֵעַ?
מִדּוּעַ אֵינְךָ שׁוֹמֵעַ?

-
אַתָּה תֹאמַר לִי: צִיד הַיִּיְתִי בִּינוֹת עֶרְפָּלִים לְבָנִים
אֵינִי יְכוֹל לְרֹאוֹת אֶת הַהַרִים
אֵינִי יְכוֹל לִשְׁמַע אֶתֶם נְבִקְעִים
מָהֵם שְׁנוּיִי מְזַג אֲוִיר, בְּשָׂדוֹת הַקָּרַח קָר וְצָחִים
כָּל יְמוֹת הַשָּׁנָה

דמעות בודדות / ישי ויסמן

דמעות בודדות מתיבשות
במהרה.
הן צועדות אל הלילה
כמו שירה
בין הכחל והסגל בבית
מתקרבות אט אט
פסות גאון של שקיעה
נעלמו כבד כמעט
ובלילה נספג
אור מועט
אור שלך
ויש רצועה דקה של שמים
בלי צבע
שקופאת על שמריה
ועל דמעותיה
אלמגים יבשים, מתיפחים
בדמה
איה הזמן קצר הרוח
מוביל לאדמה
ושירה היא שירה
למה שירה? למה עוד
כמה מלים נשפכות
על דמעות בודדות.

היכן אתה גר/ כרמית כהן

היי אדם, היכן אתה גר?
האם בין הרים ונופים,
פרדסים ונחלים?
הגר אתה בין צילי הרקבות,
ניחוחות המאפים?
בסמוך אליך גדלים תפוזים, תפוחים,
ואולי גם אוזיבים?
האם שורצים הבננים,
גורדי שחקים מרהיבים?
מקיפה אותך היסטוריה רבת שנים,
חדשנות מול שמור?
בסופו של דבר, כל אדם גר.
אך לאן בוער לבו,
לאן מועדות פניו.

נעלמתי/ לאה ברגר

דְּמִינָתִי שְׁנַעְלַמְתִּי מִכְדּוֹר הָאָרֶץ
שֶׁהִשְׁאַרְתִּי מֵאַחֲרַי עָלַי כּוֹתֶרֶת שֶׁל פְּרָחִים
מִיבָשִׁים
כָּאֵלּוּ יִשְׁבְּתִי עֲלֵיהֶם עַד שְׁנֵהִיו כֶּכָּה
הִסְתַּפְּלִיתִי עַל הַתַּחַת שְׁלִי לֹא הִיָּה שֵׁם כְּתָם
רַק קוֹצֵי קִקְטוּסִים וְקִרְע
דְּמִינָתִי שֶׁעֲזַבְתִּי אֶת הָעוֹלָם וּתְהִיתִי
כְּמָה זְמַן יִקַּח לָהֶם לְחַפֵּשׂ אוֹתִי
כְּמָה זְמַן לְהַפְסִיק
דְּמִינָתִי שְׁנִפְלִיתִי, שֶׁהִקְוִים נִבְלָעוּ בְּתוֹכִי
וְשָׁכָה מְצָאוֹ אוֹתִי
דְּמִינָתִי שֶׁאֲמַרְתִּי שְׁנִפְלִיתִי עַל הַמָּטָה וְהַפְּרָחִים
נִכְנָסוּ מֵהַחֲלוֹן
תְּהִיתִי אִם הִיְתִי שׁוֹמֶרֶת אֶת זֶה כְּסוֹד
וְכִּי מְצָאתִי אוֹתִי וְשֶׁאֵלֶּת מֶה הֵעִינִי
עֵנִיתִי שֶׁדְּמִינָתִי אָבֵל עִכְשׁוֹ זֶה נֶעְלַם
חֲשַׁבְתִּי שֶׁהִרְגִישׁ לִי רֵאֲלִי כֹל כִּי
נִשְׁקַת אוֹתִי עַל הַמִּצַּח

בבית של הורי/ ליאת אור סמל

אצל אבי ואמי
זה ממש הכי
ואני כל כך שמחה שהם בריאים ונושמים
הלואי שיהיה כך לעולמי עולמים
זו התחושה החמה בכל בקור
זו האהבה והערכה כלפיהם עד לאין שעור
זו האהבה שלהם לבתי הקטנה
זה שניהם שמשלימים בי את כל התמונה
זו התמיכה שלהם הנאמנה
והדאגה לי, לבתם
כל זה הכי מרגש לי כשאני בביתם.

להתחבא זה עונג / ליבי לביא

הוא אמר לפני
להתחבא זה ענג
לא להמצא זו אימה.
ואני אומרת
בית רוֹדף אחרי לְכָל מקום
וזו האימה
וזה הענג של לפרם את הקשרים
את רק מקוה שלא יחפשו.
שלא יהפכו כריות בסלון.

ובלילה תצאי,
כשכלם ישנים.
ובאור הפנס הקטן
תוכלי
להחריש מול
תנועת כנפי פרפרי הלילה
ולחישות ינשופים.

לְכִי לָךְ/ לִירִית אבן גזית

לְכִי לָךְ, בְּשָׁבִילְךָ, לְטוֹבָתְךָ.
לְכִי לָךְ, לְחֶפֶשׁ בְּתוֹכְךָ.
לְכִי לָךְ, מִמּוֹלְדֹתֶיךָ,
מִבֵּית אָבִיךָ, מִמְשָׁכְנֶיךָ.
לְכִי לָךְ, לְמִצָּא בֵּית בְּתוֹכְךָ.

לְכִי לָךְ, לֹא בְּשָׁבִיל לְבָרַח,
לְכִי לָךְ, בְּלִי לְהִבִּיט אַחֲוֹר,
אֵל תְּחַשְׁשִׁי לְשֹׁכֶחַ,
כֹּל שֶׁאֵת צְרִיכָה לְזָכֹר
שֶׁבֵּיתְךָ עוֹמֵד יְצִיב, אִיתֶךָ.
רַק לְכִי לָךְ הַרְחֵק מִכָּאן, כְּכֹל שְׁנֵתָן.

לְכִי לָךְ אֵל דְּרָכֶיךָ, אֵל יְעוֹדֶיךָ
כִּי אֵין הַשְּׂאֵלָה הָאֵם לְלֶכֶת?
אוּ לָאֵן? אֵלָא מֵאֵין-
הַמֶּסַע שֶׁלְךָ מִתְחִיל מִבֵּית.
"דַּע מֵאֵין בָּאת וְלָאֵן אֵתָה הוֹלֵךְ".

אֵז לְכִי לָךְ לְהַעֲמִיק, לְהַכִּיר אֵת בֵּיתְךָ,
זֶה הַשּׁוֹכֵן בְּתוֹכְךָ.
שֵׁם תִּמְצָאֵי אֹר, חֲלוֹן וְדֹלֶת
יְהִי אֲמִיץָה וְנוֹכַחַת
זוּ דְרָכְךָ אֵל זוּ דְרָכְךָ אֵל "הָאֶרֶץ הַמְּבֹטָחַת"

אל מול ביתי / מוטי סיבוני

אני משקה את עץ התפוח, ומתבונן אל שמי
העמק,
הצובעים את הנוף הפראי בכחול עמוק.

עדר של כבשים ורועה הילכו שם פעם,
בשביל היורד במורדות הגבעה,
בינות לסלעים ולעצי הזית.

אל מול ביתי,
בשמיים נקיים מענן,
ציפור יחידה צדה את עיני, חוצה את השמיים
לרוחה,
ובמעופה האיטי, המושלם,
מזכירה לי את הפול.

בית/ מידד יניב

הבית שלנו הוא מקלט מפני השגרה השוחקת ומהוה
מגן מפני הרחוב הסואן,
אותו הרים, אותם המראות, רק אנחנו זזים ומתמסרים
לבאות.

כמה זכרונות הוא מיצר ואגר ואת לבנו ושנותינו מרפד
ומגן.
בית הוא מלה הנוגעת בכלנו; זה מתחיל ונגמר תמיד
בבית שלנו.

ביתנו הוא מבצרנו ועל אהובינו שומר, שם הם מוקלים
ונוכל אותם לשמר.
"כי יצפנני בסכה ביום רעה יסתרני בסתר אהלו בצור
ירוממני" (תהלים כ"ז, ה')

מסע חיינו האינטנסיבי מקבל הפוגה ומתמלא בתוך
בביתנו,

יש סבה למרוץ, כמה נחת ומהות הבית מסב אל
דרכינו.

הבית שלנו הוא לא סתם מקום, הוא התחושה שיוצרת
חלום,

המקום בו מתחילים ספורים, מתנגנים השירים ונוצרים
אלבומים,

אלבומי החיים, המתהווים עם השנים, שוזרים אהבה
ויוצרים שנויים.

לא הרבה משתנה בביתנו, הכל ירגיש מוכר, יראה
ישאר אותו הדבר,

בית ילדותי הראשון / מיכל בינהיים

בית ילדותי הראשון היה בית דו קומתי
בו גרנו אנחנו – בקומה העליונה
במדרגות צדדיות מגיעים אליה.
בדירתנו מטבח קטן – עם מרפסת יונים
הול – חדר אכל
אמבטיה – עם שרותים
סלון – חדר שנה הורים
עם מרפסת תפים
וחדר ילדים – לאחותי ולי.
בחדרנו ארון עץ וארון קיר
מכסה שמלת-וילון
שתי מטות, מטה מתחת לכל חלון
וכשאחי הקטן נולד, נוספה מטתו לסלון.

ממרפסת היונים – התגאתה אמי
הספרדיה, בקפלי-משמני רגלי
לעיניה המשפאות של השכנה
התימניה, אמה של חברתי הרזה.
מתחת לדירתן בבית הצמוד
שכנה המכלת השכונתית
שם ישב המוכר
הפרסי, גדול המימדים
וזמר לכלנו בין שתי חביות הזיתים.
אשתו הרומניה, עמדה מאחור
ליד מקרר הגבינות והחמאה
לפי משקל אותן היא בצעה
ובגיר שמני עטפה.

אל השכנים ההונגרים, מלמטה
אהבתי לרדת במיוחד בשבת
שם אכלנו את המרק האדם
ונגבנו בחלה טריה - את הצלחת.
אחותי והורי צחקו עלי
כאשר נעלמתי פתאום
כשבמעלה המדרגות עלה
ריח המרק והשום.
בנם, היה חברי הטוב השני
ועמו חפשתי בעץ הבומבלך – גמדים.
אחיו הגדול כעס עלינו מאד
אמר שעשינו לעץ פצע ושם לו יוד.
אבל הגמדים בדמיון שלנו
המשיכו להכנס ולצאת מהפתח העגל
גם כשהוא נצבע בסגל.

מן המדרגות הארכות
התגלגלתי פעם בספות
כשנפל לי מזלג ממרפסת התוכים
אל רגלי עץ הבומבלך והקוצים.
באותה המרפסת אהבתי לשבת ולצפות
בילדי השכנים מן השכון שמעבר לכביש
שדרך אגב קראו לו – רחוב קיש.
השוכבים שבהם טפסו על עץ הגמדים
וירו זה על זה את הבומבלך העגלים.
אבל באחותי ובי אף אחד לא נגע
כי היינו שתי הנסיכות של השכונה.

כְּשֶׁמֵלֵאוּ לִי שֵׁשׁ שָׁנִים
עֲזַבְנוּ אֶת הַבַּיִת הַזֶּה
וְעָבְרְנוּ לְדִירָה "יֹתֵר גְּדוֹלָה"
בְּמִרְכָּז "הַמּוֹשְׁבָה"
בְּקוֹמָה יֹתֵר גְּבוּהָ.
אָבֵל, עַד הַיּוֹם, לַפְּעָמִים
כְּשֶׁאֲנִי קוֹרֵאת בְּסֵפֶר עַל מִיֶּשֶׁהוּ אַחֵר
יוֹשֵׁב לְיַד שְׁלֶחַן
אוּ מְבַשֵּׁל בְּמִטְבָּח
וְאוֹלֵי אֶפְלוֹ הוֹלֵךְ לְשֵׁרוּתִים
אֲנִי עוֹצְמֶת עֵינַיִם וְרוֹאָה אוֹתוֹ עוֹשֶׂה זֹאת –
דּוֹקָא בַּבַּיִת הַזֶּה, הַרְאִשׁוֹן שְׁלִי.

בית/ מיכל בנק כהן

הכרתי פעם איש
שפרש עצמו תחתי
חשבת: ערסולו
יהיה לי כס מלכות

אך כמה שניסיתי
לשמח בחלקי
על מושבי הרם
תקפה אותי בדידות

הכרתי פעם איש
שפתח לי שערו
והרחיק בשתי ידיים
עופות חדי טפרים

אך כשהדק אחיזתו
צמצמו לי סורגיו
את תכלת השמים וציזץ הצפרים

וכשהכרתי איש
עם שתי ידי זהב
משהו בעיניים ספר לי אז אודות
הבית שאותו בבוא היום יבנה לי
קמנו
והתחלנו
להניח יסודות

הכרתי פעם איש
בנוי לתלפיות
חשבת שמצאתי
בית בחיקו

תרתי אחר פתח
או חרב
להתגנב
אך הוא נותר סגור
ומבצר
ברחוקו

הכרתי פעם איש
מרשים וגבה צמרת
חשבת שאוכל
לחסות לי בצלו
אחזתי

ומשכתי
אך הוא נותר נטוע
אחוז
ונאחז
ובמקומו
ובשלו

הלב שלך הוא בית / מיכל ברקהיים

הלב שלך הוא בית,
מחסה מפני הגשם
שיוֹרד אצלי בפנים.
הלב שלך הוא בית,
קשבחוץ משתוללות סופות,
אצלה כל-כה חמים.

הלב שלך הוא שמש
בתוך ים של עננים.
אור גדול בוקע
מקרין על עולמי
בשלה צבעים.

הלב שלך הוא יקום,
בו אתה מרשה לי לשוטט בחפשויות,
לצאת למסע בצדק או מאדים.
הלב שלך הוא יקום,
בין כל כוכבי הלכת –
מצאתי לי את חלקת האלהים.

מפתח / מיכל גולני

אם תבוא אל ביתי
דע שמהמפתח כבר אינו אותו מפתח
והשתנה מספר הסיבובים
הנדרשים לפתיחה.
אולי תדרוש
למלת מפתח.

פרפר העש/ מיכל זק

מדי פעם בפעם
פורח מן המזוה
בן כנף אפר כערב
דק מן הדק,
קל מן הקל
אל החפש שלו פורח
אל יומו הראשון
ונהיר לי כי הוא מזון
משירי הקמח ואגוזי המלך
ומן העדשים הפזורים
בתחתית המגרה
וברי לי
כי עלי לרוקן ולמרק ולקרצף
ולחטא ולמחק כל זכר
של פרוורים של קמח או עדשים
המזינים זחלי עשירים,
כן, אני יודעת.
בדקתי,
מחזור חיו של פרפר העש
עשוי להגיע לשלוש מאות ימים
שלוש מאות ימים בזכות העדשים
מעשר פרוורי הקמח שבתחתית
המגרה שלי
המזינה חיים רבים.

כשאבא צוחק / מיקי אלטמן

כְּשֶׁאֲבֵא צוֹחֵק
כָּל הַבַּיִת רוֹעֵד בְּיַחַד אִתּוֹ.
הַקִּירוֹת מִתְעַקְמִים
הַתְּמוּנוֹת נֶחֱנָקוֹת
הַמְּנוּרָה מִשְׁתּוֹלָלֶת.
דוֹמָה שְׁאֶפִּילוֹ הָעֵץ בַּחֲצַר
מִגֵּן עַל הַפְּרִי
שֶׁלֹא יִנְשֵׁר מֵרֵב צָחוֹק.
וְאֲבֵא מְבֹסוֹט
וְשִׁרְרִיו מְרַקְדִים לְמוֹלְנוֹ.

גַּם אִמָּא וְאֲנִי צוֹחֵקִים בְּכָל הַכַּחַס
מִקְפִּידִים לְהִשָּׁאִיר עַיִן פְּתוּחָה
כִּי אוֹי לְמִי שֶׁצוֹחֵק
אַחֲרַי שְׁאֲבֵא הַפְּסִיק.

דבר מה / מיכל שחר

דבר מה צריך ללכת.
דבר מה צריך לבוא.
פותרת לרוחה דלת ביתי לעולם
מחבקת אור מלים זריחה ושקיעה.

דבר מה צריך ללכת,
דבר מה צריך לבוא.
מלים נוטפות אור וחקמלה.
מלים נוטפות צליל ומנגינה.

דבר מה צריך ללכת.
דבר מה צריך לבוא.
אוחזת במלים בפליאה,
בריאה והודיה. גן נטוע בלבי
שופע קסם ושופע אהבה.

עדיין ילד/ חן קפלן

אני עדיין ילד,
אבל כבר לא יכול,
לקנות בתים בארץ,
לשחק בתמימות בחול,
לגדל לצלילי השקט,
קשמילל צופר של אזעקה,
לחפש בפרדס ליד השקת,
את כל ילדי השכונה.

אני עדיין ילד,
אני מביט מקסם,
בשמים בצבעי התכלת,
בדרך היוֹרדת אל הים,
בפריסת השקדיה המעטרת,
את הכפר בארץ היחפה,
וחש ברוח חמה הנושבת,
בין שבילי הארץ היפה.

אני עדיין ילד,
אבל כבר קצת גדול,
אני מקשיב ברטט,
לתפלה אל עושה השלום,
אני עומד בשקט,
קשהלבנה זורחת במרום,
ומאירה חלום של ילד,
לבנות בית בארץ האבות.

השיר מוקדש לזכרו של המשורר יורם טהר לב.
יום העצמאות 2022

השוקת/ הדס לאור אשור

בבית-ילדים
אחרי ההשקבה
שחקנו בגפרורים.

אתם חושבים שזו מטפורה
אבל זה לא.

יש לי על המצח עד היום
צלקת-אש.
ואני לא זוכרת את ההורים כועסים
או נבהלים
או יודעים.

זה ושאר מעשים
מן הזמן בו הייתי בת ארבע
הם כמו הקביות ההן של שוקולד-פורה
שרצפו את השביל לחדר האכל
של ילדותי.
זה דמוי. אבל גם אמת.
היה לי מתוק בקבוץ שהיניק אותי
לפני שהוא מת.

בארבע אחר הצהרים
אבא ואמא פרשו מחצלת על הדשא
ועשו לי אמבטיית שמש.
גם ארנון היה אתנו
והצטלמנו.

הייתי תינקת, ינקתי מראות
כמו אותה העגלה שגמעה מן השקת.
התמונות באלבום בשבילי הן כמו רחם-התמיד.
אני עדין שוחה ועדין שמחה
בתוך הירקת.

הבית שלנו ובית החיים/ הרצל חקק

כשעלינו לארץ, מחנה העלייה היה בבית קברות בטהרן
בשם 'בהשטייה' שמשמעו גן עדן. בחשאי הגענו מן
הבית בבגדאד לטהרן. ממחנה העלייה הוטסנו
לקפריסין ומשם לארץ ישראל. היינו אז שנינו תאומים
בני שנתיים ושני אחים נוספים.

רכב במסעות נחת בבית, בגדד:
"אני לוקח אתכם למקום שאין בו
סימן חיים".

זה היה הרמז שספרו לאבא ואמא,
והלכות רעדו הומיים.

"יוצאים לארץ הגעגוע", לחש אבא.

לא שאנו מדוע. מה לו שהוא רועד,

מה לאמא מתפללת: "גאלה עולם ועד".

הנהג היה פרסי, מכיר את מחנה העולם
בטהרן,

הסביר כמסותיר סוד: "זה מקום שאין בו לאן,
במשך שנים באנו לשם לגלגל זכרון בין אחים,
במקום הלכן אלה שיודעים לבנות, בוכים".

החידה שנשמעה ספור שמספרים במערות,

נפתרה כשהרכב עצר. פיו דקר, בקול קר:

"הגעתם למחנה שלכם, לבית הקברות".

ילדים בני שנתיים, הסתובבו בין מצבות,
ומפקד המחנה שלבש מגן דוד, אמר:
"זה המחנה של כל התקוות".

אבא לחש: "זה בית החיים, לכאן באנו,

נברך על העדן, נקים שהחינו".

השמשות בשער היו שבורות, נצצו פחדים.

בדף עלום שורות: "לילה מלא סתירות".

אמא חבקה, "למען ציון, כלנו נאיר,

המשים, מסותיר פנים עלינו מעבר לקיר".

שר ההיסטוריה חפש את האור,

מחברתו לא ידעה אם לבנות או לזכר.

מחזה לא מובן, ערפל, מצבות, זכוכית.

רק כשהגענו לשם, לחיים האמתיים,

אמא כה משיחית: "מן החל והמתים,

שחר אלהי רפא לחלומנו, לחלינו

שנשאנו. דורות נשאנו ועמנו.

שהחינו. שקימנו".

פן חדש / חגית בת אליעזר

כְּשֶׁהַחוּץ קוֹסֵם פְּחוֹת
וְהַגּוֹף מוֹעֵט כּוֹחוֹת
וּבֵתִי כְּבָר עֲצָמַאִית
לֹא זְקוּקָה לִי יוֹמְיוֹמִית

אֶסְתַּכֵּל אֶז עַל בֵּיתִי
אֲשַׁנֶּה אֶת מַבְטִי:
בְּעֵבֶר הִיָּה מְטָרָד
אֶךְ עֲכָשִׁיו הוּא בֵּית-מַחְמַד

אֶלְטֵף אֶת הַפְּתָלִים
אֶנְקֶה אֶת הַפְּלִים
אֶסְדֵּר הָאֲרוֹנוֹת
וְאֶבְרִיק הַחִלּוֹנוֹת

אֶל מְאוֹר פְּנִיָּהֶם אֶקוּם
לְהַפְעִיל אֶת הַקּוֹמְקוּם
לְתַחֲזֵק גּוֹפִי, בֵּיתִי
לְקַיֵּם אֶת שְׂמֻחַתִּי

בית חם/וּרד יהודה

קִשְׁהִים רַעַב
אֶל הַחוּף הוּא מִתְקַרֵּב.
נוֹגֵס לוֹ פֶּסֶה וְעוֹד פֶּסֶה,
הֵיכָן אֶפְסֵעַ?

קִשְׁהִים רַעַב
זֶה כּוֹאֵב לִי בַלֵּב.
זְכָרוֹנוֹת עַל בָּטָן מְקַרְקֶרֶת,
תְּקוּפוֹת מֵהִלְדוֹת, אֲנִי מֵהֲרֶרֶת.

קִשְׁהִים רַעַב
עַל אֵי וְדָאוֹת אֶתִּישֵׁב.
מִחֻשְׁבוֹת עַל חֶסֶר יְצִיבוֹת,
חֲנוּיֹת עֲטוּפוֹת בְּעֶצְבוֹת.

קִשְׁהִים רַעַב
לֹא עַל אֶכֶל הוּא חוֹשֵׁב.
וְאֲנִי כְּמוֹ הַיָּם
רַעֲבָה לְבֵית חָם.

מדרגות הבית/ דרור שקולניק

בְּפָרְחֵי הָאֲדָנִית עַל מִדְרָגוֹת בֵּיתִי
שְׁלֻצְדָה יְשֻׁבְתִי יְשֻׁבַת הַרְגָל
טְרַחַה דְבוּרָה בּוֹרֵד עָלַי כּוֹתֶרֶת
אֶל עֵמֶק אֲבָקָנִים
וּכְבֵר יְקָרָה לִי
וְנִקְשָׁרְתִי בָּהּ וּבִרְכֻתֶיהָ
שֶׁתֵּרֵד אֶל תָּם
שֶׁלֹא חֲמָדוּהוּ לְפָנָיָהּ
וּכְבֵר חֲפִיתִי שֶׁתִּמְצָא
אוֹצְרוֹת הַצּוֹף מִבְּקֻשִׁיהָ
שֶׁלֹא לְרִיק יְכָלָה כּוֹחָהּ
בְּמִצּוֹד יְמֵי חַיִּים

וּכְבֵר רְאִיתִי יְלָדֶיהָ
מִסְתוֹפְפִים בְּדִלּוֹתָם
וְאִמָּם לְאוֹר הַנֵּר נִכְנָסֶת
לְבָה הוֹמָה, כְּנֹפֶיהָ יְגַעוֹת
וּפִיהָ אֶל פִּיהֶם

וּכְשֵׁאוֹתוֹת כְּנֹפֶיהָ
נִעְלָמוּ בְּשִׁים מְרַחֵק
נוֹתֶרְתִי עִם פְּרָחִים שְׁמוּטִים
וּמִדְרָגָה צוֹנֶנֶת
יְזַכְרוֹן שֶׁל בֵּית חַם

מְשֵׁנָה מְקוֹם / דפנה ברבן

לא מאירוֹפָה, בְּרֵאשׁוֹב וְצִ'כָּה.
הפּעֵם מְפִלִיגִים
בְּדַמְיוֹן,
בְּחֶרֶף,
לִירוּשָׁלַיִם.

וּבִינְתִים, לְלֵא הֶרֶף,
חֶפְצֵי הַבַּיִת אֶתִי מְשׁוֹחֲחִים.
מִי לְעֵבֶר וּמִי לְעֵתִיד.
הַקְּעָרָה הַסְּדוּקָה,
הַמְּגַבֶּת הַכְּתוּמָה,
הַנְּדוּנָה שֶׁהַזְּדֻקָּנָה,

סְפָרֵי הַקֶּדֶשׁ שֶׁהֵנִיבוּ אֲוִירָה,
הַמְּשַׁחֲקִים הַפְּגוּמִים,
הַשְּׂדֵה הָאֲנֻגְלִית,
הַיִּטְרִינָה עִם כְּלֵי הַכֶּסֶף,
פְּרָקִים עֵתִיקִים.
קוֹרְצִים לִי וּמְתִינִים.

מִי יִשְׁלוּ וּמִי יִטְרֹף.
פּוֹרְקִים מְטַעֵן לְקִרְאֵת הַפְּלֶגָה
וְעוֹלִים עַל הַסְּפּוֹן,
בְּחֶרֶף,
לִירוּשָׁלַיִם.

פְּרִדָּס חֲנָה-פְּרָכוֹר / דְּנִיָּאֵל אָשֶׁל

מגדלים מבטון
מול מכלול החיים,
שם עצי ההדר נשכחו.
פְּרִדָּס חֲנָה-פְּרָכוֹר
בואכה אין עונים,
רק תבואו אתם, לבקור.
שירים ללא קץ
אקליפטוס ענק.
תראו, קבוצים לו סביב
ורק הפרדס, שנותר לו בשם
מוריק פירותיו לארכב.

תמצית אמהית/ דנה שניצור משיח

כמה התענגתי עליו
אהבתי לגרד בכפית
את הסכר ששקע בתחתית
ולא נמס
כמוך
כשהבטת בי
מתמוגגת
גומעת בשקיקה
את המיץ שהכנת
עד הטפה האחרונה

אולי
כפצוי לכה
שאת החלב שלך
לא שתיתי
לא רציתי
טענת

מהר
דחקת בי
לפני שכל הויטמינים! ברחו
בטורם אגדל
ולא אסכים
להכניס אותך
לתוכי

גשם מתדפק על החלון
חם בבית
רים חמצמץ-מריר-מתקתק
ממלא אותו

תמצית כתמה
סחטת לי
"שמוטי"
אמרת

תראי כמה מיץ
משני תפוזים בלבד
הקפדת לסנן אותו
להוסיף סקר, אולי
כדי לאזן את החמיצות
או כדי שאעלה במשקל

משמעות החיים / גאולה שינה

בְּגִיל חֲמֻשִׁים וְשֵׁשׁ
מְצַאתִי הֵיכָן הִיא מְשַׁמְעוֹת חַיִּי.
בְּסֻלּוֹן בֵּיתִי, בְּהֶרְצְלִיָּה,
בְּפִנֵּת הָאֶקֶל,
עִם שְׁנֵי בְּנֵי הַמְּזֻקְנִים
בְּתִי וּבְעָלִי,
סְבִיב הַשְּׁלֶחַן הַמְּלֻבְּנֵי

אם תבוא לגור איתי / גל ליבר

בבקר נקיץ לצליל אותו שעון
ביזלוגי, או מעורר

בסוף החדש נעשה חשבון:
מי חייב למי, מי נתנה יותר.
אם נטרק את הדלת
נמהר
לפתח חלון
שתפנס בנו רוח טובה
שאור החמה
יחטא
נקה זה את זו מאשמה
נטאטא
מתחת לשטיח
כל מה שלא נצליח
לתקן.

אם תבוא לגור איתי
אתן לך מפתח לכל חדר
בלב
יחד, נשמר על הסדר:
את הפחדים נציב זקופים
כמו ספרים על מדפים.
מדי פעם נעלעל בהם, ונסגר.
נזכר
שהם שם, תמיד במקום
אבל לא מכרחים לפתח אותם כל יום.
את העבר נכניס למגרה
נאורר אותו מדי פעם, כשלא תהיה בררה.
אתה תכבס את הכביסה המלכלכת שלי
ובמטבח אני אבחש בענינים שלך,
אחר כך נבריק ביחד רצפות וכלים
בין כריות הספה נמצא נושאים לשיחה
בחדר השנה נתאם צפיות
נציע מצע ונישן כפיות

ימי חרון/ דינה דלבר

כל דבר קטן מעלה בזכרון
דברים קשים, ימים מלאי חרון,
מחשבות טרופות על מלך מטרף
הזיות גדלות וילד שנטרף.

כבר אני מרגיש כמתושלח
שכבר שלח ידו לטבל במלח
של הדמעות שנטמנו בזכרון,
שכבר תפח ומלא את הארון.

ובארון כבר נטמנו הזכרונות
של בית הורי, סבי וסבתי,
ושוב יעזר ויעלה מן המטמון
סדין הפיח שכסה אותי.

מתוך שירת הברווז, בהוצאת פיוטית, 2022

הבית הישן / דליס

ולא הִיָּה דָּבָר שְׁאִינוּ לְמַזְכֵּרֶת
בֵּין דְּפִי כְּתִיבָה עֲמוּסִים
בֵּין כְּתָלֵי אֶבֶן עֵבִים
וְלִשְׁם כָּהֵן נֶעֱטָפוּ סְפוּרִים בְּצַבְעִים וּבְרִיחוֹת
וְלִשְׁם כָּהֵן נִפְרָצוּ חִלּוֹנוֹת שֶׁהִכְנִיסוּ אוֹר
אוּלֵי הִיָּה הָאוֹר גָּנוּז בֵּין הַמְּלִים
אוּלֵי הַשְּׁמֵשׁ נִשְׁקָה לְדַמְמַת הָאוֹתִיּוֹת
אוּלֵי קֶרְנֵיהָ הִלְכוּ קָסָם בֵּין חֲדָרִים
פְּסוֹת עֵן נִמְזְגוּ לְמִי בְּאֵר
חֶפֶן בֶּץ נִתְקַבַּע לְאֶבֶן סֶלַע
עָלֵי וְרָדִים קִשְׁטוּ בְּקִירוֹת קַעְקוּעַ
בְּרָצוֹן נִלְהָ לְמִקּוֹם בּוֹ הַלֵּב לִטְף
חוֹמָה שֵׁם עֵדִין מְבַצֵּרֶת
חֵיק הַבַּיִת הַמְּכָר
דְּפִים מְצַהֲיָבִים עֲטוּרִים סִימָנִים
קִירוֹת מְחַדְּשִׁים יְמֵי אַבִּיב

חֲשׂוֹפִית/ בת חן שניידר

שָׁנִים רַבּוֹת עָבְרוּ
עַד שֶׁמִּצָּאתִי אֶת אַחִי
לְמִשְׁפַּחַת חֶסְרֵי הַחֲלִיזוֹת
נְטוּלֵי עֵמוּד תְּמִיכָה גְבִי
פְּרוּקֵי עֲצָמוֹת
רַכִּיכוֹת הַלֵּב

שָׁנִים רַבּוֹת וְאַיִזָּה טוֹן גַּעְגּוּעִים
עַד שֶׁהִבְנֵתִי שְׁאֵנִי שִׁיכָת
אֶל הַמִּשְׁתַּרְכִּים
מִמְרָחֵי הַגּוּף חֲשׂוֹפִיזוֹת הַרְגָּשׁ
נִמְוָחֵי הַנְּפֹשׁ

שְׁכֻמוֹנִי
זוֹלְגִים וְנִשְׁפָּכִים בְּעַל כָּרְחֵם
מְגַדִּישִׁים אֶת הַסִּיאָה
מְפָרִישִׁים רִירֵי תָם
וְרָךְ לְכֹל עָבָר
אֵלֹו שְׂרוּאִים עֲלֵיהֶם הַכֹּל

שָׁנִים רַבּוֹת עָבְרוּ
עַד שֶׁמִּצָּאתִי עַל גְּבִי
בֵּית

ללא שם / בן אייזנשטיין

ואך לרגע קט התהנה לו בית רעוע שט
על גבי אלומות אסופות בחוט שני
מדגיש טופוגרפיה קמורה משפּת
מלבין מבהק פניה המרצד
לאורי הדועך שטוף רסיסי ים
גבשושיות חרוצות מתלאות זמן
חסר משמעות מתמוסס קלות
בחם גופה המתפשט.

ביתי כבר אינו מבצרי/ אריק וידר

לא נותנים לי ללכת
הביתה
אתה אומר ממקום משכנך
המקום זר
והאיש מוזר
אומר
ולא מוסיף

לא עוזרים ההסברים
ההגיון לא עובד
מן מחלה שכזו
אין עליה שליטה
אתה רוצה הביתה
היכן שלא יהיה
לאן שלוקחות אותו
המחשבות

וכמו שהן הגיעו
הן נעלמות
המחשבות
את הבית
לא מזכיר עוד
עד הפעם הבאה

הבית של השירה היפה ביותר/ בלפור חקק

הטבע משורר שיריו
ללא מלים, ללא אותיות
נשימת סלעים שרה הללויות.
צפרי אש רוחפות בערבה שירות
ציוצים חמים מפלאים
של אהבה בבית ללא קירות.

אם הייתי מגיע למעלה
הגבוהה ביותר של הטבע
העולם כלו היה בייתי
היו קוראים לי
המשורר השתקן, המשורר האטי.
נשימות פי היו שורות שבורות
מתפזרות על הרצפה-
רצפה של הברות, פריחות אדירות
בבית ללא קירות.

סדרי שירה הייתי כותב שם
אנחות עצרות, ללא תקרות
בעולם שכלו בית בין גיא לגבע ליד עץ הזית.
כשנשקתי אהובתי שם בסוד הטבע
השמים היו גג רעפים כחל.
מסוף העולם ועד סופו במחול
נשבה רוח סוערה.
זו הייתה ההמיה היפה ביותר
בבית ללא קירות
יפה משריקות הרוח
ומכל ספרי השירה.

הרעש שאחרי/ אמירה לידר

אוהבת את רעש המדים
אחרי מהומת הארוחה
אוהבת את רעש המיבש
אחרי שנגמרה הכביסה
אוהבת את רעש המאורר
אחרי שהטלויזיה כבתה
אוהבת את רחש הנשימה הקטן
אחרי שהשעון המעורר מכון
אוהבת רעש מכוניות בחוץ
כשבפנים מתנגנים צלילי הערוץ
אוהבת בשקט ללכת על בהונות
אחרי שכל הבנות ישנות
אוהבת רחש רוחות בענפים
רעש הגשם הטופף פלטופים
רעש רחש מטרונום קולות עולם
מונוטוניים קצביים חוזרים על עצמם
חלילה פעימות מדודות מקצב
של צלילי רעשי האהבות מעכשו

מסע אל העבר/ אסתי קושמרו- אברהם

מסע אל העבר
שוב ושוב מסע זה מעורר
את נשכחתי גם אם זוכר
מפגש עם צבעי העבר
עם ריחות האתמול המקר
עם אותם מקומות נופים ומראות
עם אותם אנשים ואותן הדמויות
מפגש עם צלילים וקולות מקרים
עם אמירות ומשפטים שרבים ידועים
כמה עמק מצטלצל
כמה רחוק מזדחל
זכרון מעין זה או זה.

באריזה לקראת המעבר לדיור המוגן/ אפי הלפרין

על
גבי ספר
ישן מצאתי מדבקה
עם שמי והכתבת 2226 וורנסויל
סנטר רוֹאד, יוניברסיטי היסט, קליבלנד,
אוהיו, ארצות הברית. האם
באמת התגוררתי שם? במשך
כמה זמן? ומדוע?
רק תעודות הלדה הרשמיות
של בתי ובני הצעיר תומכות
בכך שכנראה, מתישהו, זה אכן היה ביתי.

מוֹלְדֵת / אריאלה בן דב

וּלְמֵרוֹת שְׁכָבָר לְמִדְתִּי לְהִתְרַגֵּל
לְכַבִּישֵׁי הָאֶסְפֵּלֵט הַסְּלוּלִים
וּמִדְרָכוֹת הַבֵּטוֹן וְהַמִּית
הָרִכָּבִים,
בְּרִגְעַ שְׁגִלְגָלִי הָרִכָּב שְׁלִי
פָּגַשׁוּ שׁוֹב בְּעֵפֶר,
וְטֵרְטוֹר הָאֲבָנִים הָרִים מֵעֵלָה
עֲנִי אֲבָק וְקִטוֹרִי צִיְקָדוֹת
חֲזָקִים לְהַדְהִים,
יְדַעְתִּי מִיָּד
שְׁאֲנִי בַּבַּיִת.

הלב שלי/ אליטל ריכטר

הלב שלי

כשם שהוא בני אני אמו אה

זה מסתובב ברחובות

מזנח נופל

נפצע

נלחם ונסדק ואני

בלילות הקרים מתחממת לאור העששית

בצריף דלוח

מטפלת בפצעיו ומלטפת

את ראשו

טעם של בית/ איריס שפירא ילון

כמו אז
מרגישה בבית
כאלו אמא באה לחבק,
הרגישה שקשה לי מדי
להיות יתומה.
להיות רעבה.

כל קש"י העולם מתמוססים
בקערת קובה סלק
אדם וטעים.

אמא כבר לא תכין
לביבות קשואים מגרדים
ותסחט עבורי
כוס מיץ גזרים
טריים.

לי אין יותר
אמא-נושמת שתזין אותי
מרחמה, בחיק סנרה
המנחם, המכתם
כתמי שמן-זית, כתמי-דאגה
ודם-טבורי.

יש פעמים, מישהו מתקרב
מביט בי
פנימה בנשמה
ומתחת לעור מבקש
לעטף אותי באהבתו החמה
ברחב לב מתגדש
בלי אפוק.

השתגתי/ איריס בשירי

היו ימים ששקט גרם לי לאי שקט
במושב עם צלילים של פרות
ובשעות בין הערבים
ניחוחות הרפת היו נשאים עד לחלונות ביתי
היו זמנים בילדותי
שעיר והמלה
ורעש עוברים ושבים
מכוניות ואוטובוסים הרגישו לי בית
השתגתי, זקוקה למרפסת פתוחה לשמש ולשמים
לעציצים ופרחים
לשקט ולרחש שיחות הבנים
כאן מרגיש לי בית

לבקרר/ איה בת אוריין

כְּשֶׁאֲנִי מְבַקֵּרֶת אוֹתָךְ חֲבֵרְתִי
וְהַסְלוֹן מְסֻדָּר בְּאוֹפֵן מוֹפְתִי
הַקֶּפֶה כָּבֵר מוֹכֵן וְהַעוֹגָה בְּתַנּוּר
וְהַבֵּית בְּרוֹב מוֹטִיבִצְיָה חֲדוּר-
שְׂתַדְעִי,
הַפִּיזוֹר הַמְּבַרֵּיק מַעֲלָה בִּי דַמְעָה
סֹפְתָךְ הַצְּחָרָה אוֹתִי מְלַבֵּינָה
סֹל הַכְּבִיסָה הַרִיק וְנִעְדָר הַתְּפָקִיד
יַחַד עִם הַשְּׂטִיחַ הַפְּנוּי עַד-כְּדֵי לְהַחְרִיד,
גוֹרְמִים לִי מוֹעֵקָה בְּאֹפֵן לֹא מוֹבֵן
בְּפַעַם הַבָּאָה, בְּבִקְשָׁה,
תִּשְׁאִירִי מְבֻלָּגָן

כִּי אֶז יִדְעֵתִי / אהוד נווה

אֶאֱמָצֶךָ אֶל חִיקִי
וְאֶל־חַשׁ בְּאֶזְנֶךָ
מִלֹּת אֶהְבֶּה
מִתּוֹקֹת וְזָכוֹת

מִתְחַתֵּיו שֶׁל
דָּקֵל נִשָּׂא אֶתֵּן בְּיָדֶךָ
אֶת מִפְתָּח
לִיבִי לִמְשֻׁמֶרֶת

מִבְּטֶרֶךָ לִי יֹאמֶר
אֶת כָּל שִׁבְקֵשֶׁתִי
קֶרֶן אֹרֶךְ בְּפָנֶיךָ
כִּי אֶז יִדְעֵתִי
אֵין חַיִּי בִלְעַדֶיךָ

עַל כִּפֵּי אֶשְׂאֶךָ
אֶל סְפִינָה
עִם מִפְרָשׁ
כָּחַל וּבֹהֶק
כְּמוֹ שָׁמַיִם

אֶז נִצָּא וְנִפְלִיג
אֶל הַיָּם הַרְחֹב
יִחַדּוּ נִגְלָה
אֶת סוּדוֹ הַגָּדוֹל

בֵּין אֵיִים מוֹרִיקִים
בְּהֵם רַךְ הוּא הַחֹזֵל
עָלְיוֹ נִתְפַּרְקֵד
בְּחִבּוּק אֶהְבֶּה

אֶת בֵּיתֵנוּ אֶבְנֶה
בְּמִפְרָץ הַמּוֹגֵן
אֶהְבֵּתֵנוּ יִנְצֵר
מִסַּעַר וְרוּחַ וּפְרָץ

בתוך חדר צפוף / אולג קייסרמן

בתוך חדר צפוף
שמתתי עליך את עיני לשניה
הראות מולי היתה מאוד לקויה
חומת זעה חסמה את שדה הראיה

חדר דחוס בנשימות של אותם שם בפנים
עמוס לגמרי בגופות ופנים
ואני שם לגמרי חסום
באלה הדוחפים אותי לדלת שמובילה
למדרגות החרום

בחדר דחוס
הייתי אני ומולי היית את
החדר היה מפצץ אנשים
הייתי לגמרי לבד

הבית ברחוב גרץ / אורית כהן

היה שלנו
בית מקף עצי פרי
שלא הצלחתי להרים.
בית גדול,
ריק מחפצים
ומצחוק ילדים.

לא היה בו
שער
וגם לא הזמנה
לבואו של
איש.

רק
אבא,
ילד בן עשר,
ילדה שהיא אמא
ואמא שהפכה בת שש.
כלם יחד שתקו סוד.

* / אורנה הוכרמן

היינו בית
בלילה שתינו מבארות, שהרעלנו ביזם
ולקה.
תלינו כביסה העלמנו עין חלקנו זמן וחלל
ודאגה השתנו
ממקפצות. ברור שהשתנו.
(שירים יד מי שאינו מטיל מימיו במי החפיפה
של ילדיו האהובים).
קרקפת את האילה. קרקסתי את הארזיה.
אף אחד לא הוזן כראוי (למרות טרחת
האינקץ במטבח).
חתמנו את שמנו הממוקף, בטפסים
ממשלתיים היינו החלטות משתפות,
תרבות אידאוסניקרטיית מחולות סלוניים
גאות יחידה שדפון בעלי החבצלת
שתיקות בחופים ומנות יתר של אמת בפרצוף
המתים. היינו חגורת הצלה
ומכות מתחתי. .
היינו חתיכת דבר היינו בית היינו דרך כל בשר
היינו אבן מאסו. הבית ההוא
שחרב שנפל על יושביו מעך אותנו ואז התרוקן
מאתנו ואז הכרז פנוי בנוי, אזור
סכנה
שמענו לקול שאמר לנו: "קח את ביתך את
יחידך אשר אהבת...."
אויבים פצועים עמדנו רגע על שפת המים
בוכים מהמקפצה.

אחרי שגדלתי/ ירון קנר

פעם

כשנכנסתי לחדר ילדותי

בבית הורי

הביטו בי

הקירות

והספרים

והמנורה

והמטה

והשח מט שקנו לי ליזמולדת

הסתכלתי עליהם בחזרה

והרגשתי שהם רוצים לשאל משהו

אז חכיתי קצת

והיתה שתיקה מביכה

וקצת עצובה

הם נראו לי משתוממים על משהו

אבל לא אמרו על מה

רק כשעמדתי לצאת

ממש ליד הדלת

שאלו הקירות בשקט:

למה עזבת?

